

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. D. P., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), t. č. bytem X,
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 25,
110 00 Praha 1,
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3,
170 00 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14.12.2021 soudu doručenou téhož dne datovou schránkou se
OAM-84/ZA-ZA11-HA10-R2-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 14.12.2021 soudu doručenou téhož dne datovou schránkou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2021 č.j.

OAM-84/ZA-ZA11-HA10-R2-2018, jehož částečná kopie byla připojena (str. 1-15), kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. **V žalobě** žalobce zejména namítal, že jeho žádost byla nezákonně zamítnuta a napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Zopakoval také svůj azylový příběh s tím, že v případě návratu do Vietnamu mu hrozí trest smrti nebo uvěznění v nevyhovujících podmínkách, přičemž odkázal na čl. 3 a 8 Evropské úmluvy, čl. 1 Dodatkového protokolu č. 13 k Evropské úmluvě. Rovněž poukázal na pojem sociální skupina, k čemuž uvedl několik zdrojů jako server The Economist nebo Amnesty International a další, také zopakoval, jaké důkazní prostředky v řízení předložil. Dále namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany žalovaným a také, že žalovaný jeho výpověď zhodnotil jako nevěrohodnou a nekonzistentní, což podle něho není pravda, proto ze strany žalovaného došlo k nesprávným závěrům, kvůli čemuž dospěl k tomu, že nebyly splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany žalobci. V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 28.7.2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74, dle něhož je správní orgán povinen při posuzování rozsahu znalostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o místních reáliích v zemi původu přihlídnout k dosaženému vzdělání žadatele, nelze než očekávat, že správní orgán bude povinen zohlednit i zdravotní stav a věk žalobce při hodnocení omluvitelných rozporů či částečných obsahových nedostatků mezi jeho nynější a předchozí výpovědi. Proto vzhledem k pokročilému věku žalobce (71let) měl žalovaný brát zřetel na to, že si bude špatně vzpomínat na zážitky a situace, které se odehrály před více než 18 lety. Dále žalobce vyvracel závěry žalovaného týkající se jeho nevěrohodné výpovědi a namítal, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, napadené rozhodnutí proto zatížil vadou nezákonnosti, když nedbal svých procesních povinností uložených mu ust. § 3 správního řádu a jednal tedy současně v rozporu s prakticky nejdůležitější zásadou správního řízení a zvláště pak řízení o udělení mezinárodní ochrany, zásadou materiální pravdy. Také poukázal na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 Evropské úmluvy a čl. 7 Mezinárodního Paktu o občanských a politických právech. Závěrem proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání, požadoval také náhradu nákladů, ale bez specifikace.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4.11.2021 č.j. OAM-84/ZA-ZA11-HA10-R2-2018**, které nabylo právní moci dne 29.11.2021, bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje. Z odůvodnění značně rozsáhlého rozhodnutí (24 stránek) vyplývá mimo jiné, že dne 23.1.2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), tj. druhou v pořadí, přičemž v roce 2015 mu nebyla mezinárodní ochrana udělena.

Dne 6.2.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (dále i **žádost**) v ČR, kdy sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti kinh, je bez náboženského vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, o politiku se nikdy nezajímal; je podruhé ženatý, z prvního manželství má tři děti a z druhého syna (nar. X), přičemž v ČR na základě povolení k trvalému pobytu žije nejstarší (nar. 1X) i nejmladší (nar. X) syn, i když se všechny jeho děti narodily ve Vietnamu, kde žijí ostatní jeho děti a všechny mají státní příslušnost Vietnamu. Dále uvedl,

že ve Vietnamu žil v obci H. L., okres H. N., kraj N. A., na vesnici v domě bez čísla popisného, který dostal od rodičů. Ve své vlasti byl naposledy v listopadu roku 2003, pak vycestoval letecky do Ruské federace (dále jen **Rusko**) na základě svého cestovního dokladu, kde pobýval deset dní a do ČR přicestoval nelegálně automobilem v listopadu roku 2003, bližší informace již neví. O mezinárodní ochranu v ČR aktuálně žádá, protože si přeje zůstat zde s manželkou a dětmi. Do vlasti se odmítá vrátit z obavy, která plyne z možného uložení a vykonání trestu smrti. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. Právní zástupce žalobce uvedl, že disponuje novými důkazy, které nebyly posuzovány v předchozím správním řízení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Správní orgán následně právnímu zástupci žalobce poskytl desetidenní lhůtu k doložení předmětných důkazů.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne **12.7.2018**, kdy uvedl zcela shodné údaje jako dne 6.2.2018 a dále mimo jiné uvedl, že z Vietnamu, kde má matku i sourozence, vycestoval koncem roku 2003, když předtím byl vyslýchán policií provincie N. A., po výsledku byl zadržen na dva týdny a poté se vrátil domů. V listopadu roku 2003 získal vízum do Ruska., kam vycestoval letecky prostřednictvím zprostředkovatelů, kterým zaplatil 6500 dolarů. Cestovní doklad mu odebrali zprostředkovatelé. Neměl žádné osobní doklady. V prosinci roku 2003 přicestoval do ČR, kde mu zprostředkovatelé měli zařídit povolení k pobytu, ale nic mu nezařídili. Ve Vietnamu nemohl zůstat, protože se bál o svůj život, proto vycestoval do zahraničí. Správní orgán zjišťoval, proč žalobce za celou dobu pobytu v ČR nepožádal o vydání nového cestovního dokladu. Žalobce uvedl, že požádal o vystavení nového cestovního dokladu ve Vietnamu, ale dostal odpověď, že bez osobní přítomnosti mu nový cestovní doklad nemohou vystavit. Na zastupitelském úřadě v Praze mu sdělili, že bez průkazu totožnosti mu nemohou vydat cestovní doklad. Z osobních dokladů měl pouze řidičské oprávnění, jeho vietnamský občanský průkaz mu odebrali zprostředkovatelé. Správní orgán zjišťoval, jestli byl žalobce osobně na vietnamské ambasádě a ten uvedl, že s vietnamskou ambasádou nijak nekomunikoval a ani tam nebyl osobně. Informaci, že mu vietnamská ambasáda nevystaví nový cestovní doklad bez průkazu totožnosti, mu řekli známí Vietnamci, kteří žijí v ČR. Z Vietnamu vycestoval na svůj cestovní doklad. Při samotném vycestování z Vietnamu a potažmo na letišti neměl žádné problémy, protože mu vše zajistili zprostředkovatelé. Obával se opětovného zadržení, a proto z Vietnamu vycestoval. Správní orgán zjišťoval, proč neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti, když byl v květnu roku 2003 vyšetřován vietnamskou policií kvůli obchodu s drogami. Žalobce uvedl, že z Vietnamu mohl vycestovat, protože nebyl vydán příkaz k jeho zadržení. V roce 2003 byl zadržen, a proto se bál o svůj život a vycestoval z vlasti. Správní orgán zjišťoval, proč v předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany v roce 2015 uvedl, že nikdy nebyl trestně stíhán. Žalobce uvedl, že v době svého odjezdu z vlasti ještě obžalován nebyl. Obžalován byl až po odjezdu z Vietnamu. O tom, že je obžalovaný se dozvěděl asi v roce 2004, kdy mu to sdělili z Vietnamu. Správní orgán zjišťoval, proč tuto skutečnost neuvedl v průběhu předchozího správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že hovořil o tom, že byl obžalován, měl i rozkaz od soudu o zadržení. Na dotaz správního orgánu, proč tedy v předchozím správním řízení tvrdil, že proti němu nebylo vedeno žádné trestní stíhání, žalobce uvedl, že o tom hovořil. Správní orgán zjišťoval, proč žalobce nepředložil dokumenty „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1.2015, část rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamu ze dne 25.5.2005 a dva Úmrtní listy vydané v roce 2009 již při prvním správním řízení. Žalobce uvedl, že tehdy tyto

dokumenty neměl. Dokumenty mu zasílali postupně příbuzní z Vietnamu. Neví přesně, kdy je obdržel, předal je svému právnímu zástupci. Část rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamu ze dne 25.5.2005 získal od V. T. N., který pobývá v ČR. V rozsudku figuruje jako jeden z pachatelů. Výzvu k vzdání se ze dne 1.1.2015 mu zaslali příbuzní z Vietnamu. Nepamatuje si, od koho získal úmrtní listy, osoby na nich uvedené znal, žili ve stejném okrese. O tom, že byli popraveni, se dozvěděl od C. V. T., který žije v ČR a který mu předal druhý rozsudek., dotýčný je jmenován společně s osobami z úmrtních listů na druhém rozsudku. O mezinárodní ochranu nepožádal v Rusku a cestoval nelegálně do ČR, kde měl známého a ČR byla i cílovou zemí pro něho.

Dne 12.2.2018 (dle podacího razítka dne 13.2.2018) obdržel správní orgán cestou datových schránek doložení dokumentů do správního spisu žalobce podané prostřednictvím jeho právního zástupce, konkrétně kopie dvou úmrtních listů, kopii rozsudku Lidového soudu provincie N. A. (dále jen **Lidový soud**) ze dne 11.4.2006 číslo 86/06/HS.ST, kopii dokumentu „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1.2015 a kopii části opisu rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky (dále jen **Nejvyšší soud**) ze dne 25.5.2005 č. 856/2005 s tím, že je nutné k těmto důkazům přihlédnout, neboť ještě nebyly posouzeny v předchozím řízení o žádosti a jedná se tedy o nové skutečnosti. Výše uvedené dokumenty byly doloženy v kopiích ve vietnamském jazyce s přiloženým úředně ověřeným překladem z vietnamského do českého jazyka. Právní zástupce žalobce k doloženým dokumentům uvedl, že se jedná o dokumenty, které prokazují důvodnou obavu jeho klienta, že po návratu do Vietnamu mu bude uložen a vykonán trest smrti.

Dne 26.7.2018 obdržel správní orgán vyjádření žalobce prostřednictvím jeho zástupce, ve kterém vyslovil přesvědčení, že předložil dostatek důkazů a tvrzení, kterými dostatečně prokazuje svou obavu z návratu do Vietnamu, kde by mu mohl být uložen a vykonán trest smrti, což je důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14 a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, když byl zapleten do dvou trestních kauz ve věci obchodování s velkým množstvím heroinu a navíc se lze domnívat, že by byl ve Vietnamu vystaven nespravedlivému procesu, který by pravděpodobně skončil uložením trestu smrti.

Poté bylo **rozhodnutím žalovaného ze dne 20.2.2019**, které nabylo právní moci dne 13.3.2019, řízení o žádosti žalobce zastaveno, neboť byla nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který svým rozsudkem sp. zn. 60 Az 22/2019-41 ze dne 6.6.2019 žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobce podal kasační stížnost k NSS, který svým rozsudkem sp. zn. 8 Azs 224/2019-54 ze dne 19.12.2019 zrušil rozhodnutí krajského soudu a rovněž správního orgánu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dle názoru NSS se správní orgán dostatečně nezabýval otázkou toho, zda reálně nehrozí žalobci v případě návratu do vlasti riziko trestního stíhání a potažmo trest smrti spojený s tímto trestním stíháním, neboť tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v dostatečném a přezkoumatelném rozsahu. Žalovaný proto přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

S žalobcem byl proveden **doplňující pohovor k žádosti dne 6.5.2021** na jeho žádost ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka i zmocněnce žalobce, kdy uvedl, že do ČR přicestoval nelegálně v roce 2003, v roce 2015 byl zadržen Policií ČR a protože neměl žádné oprávnění k legálnímu pobytu, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dalším důvodem podání žádosti je jeho trestní stíhání ve Vietnamu z trestného činu obchodování s drogami a možné odsouzení k trestu smrti, což se dozvěděl, kdy v ČR již pobýval několik let. jinak uvedl zcela shodné skutečnosti jako 6.2. a 12.7.2018 (viz

shora). Také uvedl, že asi v květnu 2003 obdržel předvolání na policii, byl obviněn z nelegálního obchodu s drogami a zadržen po dobu deseti dnů, pak byl propuštěn, protože na něj v průběhu vyšetřování „nic nezjistili“ a potom žádné problémy s policií ani při svém odjezdu z Vietnamu neměl; problémy s policií neměla ani jeho manželka po jeho vycestování, ani při jejím vycestování z Vietnamu, stejně tak neměl problémy jeho nezletilý syn, který tam žil do r. 2010 v péči babičky ze strany jeho matky. O tom, že je ve Vietnamu stíhán za nelegální obchod s drogami se dozvěděl od svého známého, který mu volal v roce 2004 nebo 2005. Dále uvedl, že jeho otec zemřel v roce 1969 a matka bydlí u jeho staršího bratra. Dle žalobce „Výzva ke vzdání se“ doložená dne 13.2.2018 byla policií přinesena do domu, kde bydleli, ale nikdo tam nebyl, proto ji nechali u sousedky, jak je tam běžné, která mu ji zaslala v průběhu roku 2015. Uvedená výzva byla dle žalobce adresovaná na jeho otce (zemřelého v roce 1969) proto, že se jedná o oznámení pro jeho rodinu a hlavou rodiny byl otec. Dále žalobce uvedl, že nedoložil originál celého rozsudku Nejvyššího soudu z roku 2005, neboť tento dokument je od blíže neurčené osoby, která ho předala právnímu zástupci, ale protože v dokumentu bylo uvedeno jeho jméno, požádal ho o fotokopie a následně je doložil ke svému azylovému řízení. Na dotaz správního orgánu, zda je žalobce ochoten ke svému azylovému řízení doložit originál rozsudku v plném znění, uvedl, že ne, předmětný dokument není jeho, pouze požádal o fotokopie některých stránek z rozsudku. V roce 2004, když se dozvěděl o svém soudním řízení ve Vietnamu, nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany a ani později, protože tehdy neměl žádné osobní doklady. Žalobce v řízení doložil dokumenty, konkrétně Výzvu k vzdání se (dále i jen **Výzva**) ze dne 29.12.2005, rodný list syna (P. V. T., nar. X) ze dne 31.3.2010 (opsáno z matriční knihy), rodný list manželky ze dne 9.6.2015, svůj rodný list ze dne 9.6.2015 (vypsáno z matriky), řidičský průkaz žalobce vydaný ve Vietnamu dne 17.5.2002 a Registrační knížku domácnosti ze dne 20.7.1995. Všechny uvedené dokumenty doložil v originále ve vietnamském jazyce s přiloženým překladem do českého jazyka. K dotazům svého zmocněnce žalobce také uvedl, že požádal o fotokopie jen těch stránek rozsudku, kde figurovalo jeho jméno a ty doložil; hlavním důvodem jeho vycestování z Vietnamu v roce 2003 byla práce; ve Vietnamu nic nespáchal, je tam křivě obviněn a obvinění v těch rozsudcích jsou již popraveni.

Dne 27.7.2021 obdržel správní orgán, tj. žalovaný, obsáhlé **vyjádření žalobce k podkladům** pro vydání rozhodnutí, v němž bylo uvedeno, že má za to, že v řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že mu v zemi původu hrozí uložení a vykonání trestu smrti. V případě jeho vycestování do Vietnamu by byly konsekventně porušeny mezinárodní závazky ČR, zejména princip non-refoulement vyplývající z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, ve znění Protokolu č. 13, kterým byl zakotven absolutní zákaz trestu smrti. Také bylo uvedeno, že je ve Vietnamu falešně obviněn z trestného činu obchodování s drogami a poukázáno na rozsudek Nejvyššího lidového soudu ze dne 21.4.2005, ve kterém je dle jeho názoru rovněž označen v souvislosti s organizovanou drogovou trestnou činností, ale disponuje pouze některými stranami rozsudku, ve kterých je uvedeno jeho jméno, a není v jeho možnostech získat úplné znění rozsudku, jak bylo správním orgánem vyžádáno. Rovněž bylo uvedeno, že překlad doložené „Výzvy ke vzdání se“ ze dne 29.12.2015 byl nesprávný, ve skutečnosti v něm bylo uvedeno, že v případě dobrovolného vzdání se mohou být po individuálním vyhodnocení situace žalobci poskytnuty úlevy. Dále poukázal na skutečnost, že doložil ke svému správnímu řízení dokumenty, které mají vyvrátit tvrzení Krajského soudu v Plzni, že doložené listinné podklady jasně neprokazují, že osoba P. V.

D. uvedená v předmětných dokumentech je totožná s osobou žalobce, proto doložil svůj rodný list, kterým prokazuje, že je synem pana P. V. L., trvale bytem v obci H. L., okres H. N., provincie N. A., jemuž byla adresována Výzva k dobrovolnému vzdání se ze dne 29.12.2015. V předmětném dokumentu je chyba v č. vsi, která ale nebrání identifikaci místa bydliště rodiny. Dále doložil Registrační knížku domácnosti, kterou prokazuje oficiální adresu své rodiny v obci H. L., okres H. N., provincie N. A., kam byl rodině předmětný dokument doručován. Prostřednictvím řidičského průkazu č. G829612 vydaného mu vietnamskými státními orgány dále zamýšlí prokázat svoji registrovanou adresu ve Vietnamu. „Výzva k dobrovolnému vzdání se“ ze dne 29.12.2015 tak zjevně byla adresována otci žalobce na jeho registrovanou adresu. Ve výzvě je kromě jména žalobce otce a jeho adresy uvedeno rovněž jméno žalobce, jakož i skutečnost, že je členem rodiny pana P. V. L.. Také bylo uvedeno, že žalobce je hledán pro spáchání trestného činu nedovolený obchod s drogami a je po něm vyhlášeno pátrání dle rozhodnutí č. 207 ze dne 29.9.2004. Je tedy jasné, že předmětná výzva se skutečně vztahuje k jeho osobě. Konsekventně je žalobce jasně identifikován rovněž v obou doložených rozsudcích, které obsahově plně korelují s označením trestného činu ve Výzvě ze dne 29.12.2015. Soudní systém ve Vietnamu neposkytuje záruku spravedlivého procesu a dodržování zákazu mučení a není zde respektována presumpce neviny. Nelze se tedy spoléhat na to, že se žalobci podaří obhájit se v rámci spravedlivého procesu přímo v zemi původu. Také bylo podotknuto, že žalobci je již přes 70 let a má zhoršenou schopnost vybavovat si a reprodukovat události. Současně žalobce požádal o udělení doplňkové ochrany z důvodu dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, poněvadž fatální následky by pro něj mělo i samotné zadržení a umístění do vazby v podmínkách popsanych v citovaném reportu (informace OAMP ze dne 22.4.2021 popisuje špatné zacházení a mučení ze strany policie a personálu středisek pro povinnou vazbu v souvislosti s drogami), které nelze považovat za souladné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro případ, že by mu nebyla udělena doplňková ochrana, žádal o udělení humanitárního azylu dle § 14, zákona o azylu, neboť má za to, že jeho objektivní životní situace v celém svém kontextu zakládá důvody hodného zvláštního zřetele ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu, když na území ČR žije již řadu let s manželkou N. T. T., nar. X, a synem P. V. T., nar. X, kteří jsou držiteli povolení k trvalému pobytu v ČR. Poté byla dne 10.8.2021 doručena žalovanému lékařská zpráva ze dne 4.8.2021, z níž vyplývá, že žalobce trpí esenciální (primární) hypertenzí, doporučeny byly pravidelné kontroly lékařem, vyšetření kardiologem a v centru pro kognitivní poruchy pro od roku 2018 zhoršenou paměť a koncentraci.

Dále žalovaný uvedl, že poprvé požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 25.5.2015, rozhodnutím žalovaného ze dne 4.8.2015 mu nebyla mezinárodní ochrana udělena, podaná žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 49 Az 92/2015-44 ze dne 2.2.2017 a kasační stížnost byla usnesením NSS sp. zn. 6 Azs 81/2017-32 ze dne 25.10.2017 odmítnuta pro nepřijatelnost. Dne 21.11.2017 podal žalobce opakovanou žádost, ale usnesení o zastavení řízení bylo zrušeno Krajským soudem v Plzni dne 11.1.2018 sp. zn. 60 Az 90/2017-62 (rozsudek) s tím, že žádost byla teprve druhá v pořadí, tedy se nejednalo o další opakovanou žádost, a správní orgán měl vydat nové rozhodnutí postupem podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy o žádosti bude rozhodováno jako o opakované žádosti podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR, jelikož zde má

manželku a děti, se kterými tu zamýšlí setrvat, také odmítá návrat do své vlasti z obavy pramenící z možného trestního stíhání a následného uložení a vykonání trestu smrti za nelegální prodej drog.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel ze spisových materiálů k předchozím žádostem o mezinárodní ochranu č.j. OAM-92/LE-BE02-2015 a OAM-84/ZA-ZA11-2018, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22.4.2021, a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9.4.2021.

Dále žalovaný uvedl, že doložené výše uvedené úmrtní listy nevyužil ve svém správním rozhodnutí, neboť jejich obsah se vysloveně netýká žalobce. Také bylo konstatováno, že pokud by měl žalobce opravdu ve Vietnamu problémy s vietnamskými státními orgány za nelegální obchod s drogami od roku 2003, jistě by jeho přítelkyně, nyní jeho manželka, byla v této věci kontaktována vietnamskými státními orgány přinejmenším proto, že sdíleli společnou domácnost. Jistě by měla i problémy legálně vycestovat z Vietnamu, stejně tak i jejich společný syn (legálně přicestoval do ČR dne 21.6.2010) a to i vzhledem k obecně známému přístupu vietnamských státních orgánů k dodržování lidských práv ve Vietnamu a velmi přísnému přístupu k nelegálnímu zacházení s drogami. K hodnověrnosti žalobce bylo uvedeno mimo jiné, že vycestoval z Vietnamu koncem roku 2003 na základě svého platného cestovního dokladu a víza do Ruska, kde pobýval deset dní. Do ČR přijel bez cestovního dokladu a pobýval zde nelegálně od konce roku 2003 (od svých vietnamských známých v ČR věděl, že je zde dobré podnebí, velká vietnamská komunita, do které se chtěl začlenit, je zde šance si najít práci a pracovat). Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až v roce 2015, a to jednoznačně z důvodu, že mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR. Pokud by žalobce opravdu pociťoval obavu z možných problémů za svou účast při nelegálním prodeji drog ve své vlasti, jistě by již vycestoval s cílem požádat o mezinárodní ochranu v prvním možném státě, ale tak tomu nebylo a ani tak neučinil v roce 2004, kdy údajně obdržel z Vietnamu informaci, že tam byl obžalován.

Žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o opětovné provedení pohovoru k vysvětlení případných rozporů či nejasností, neboť mu byl v průběhu správního řízení poskytnut dostatečný prostor k objasnění všech náležitostí, které považoval za důležité. Rovněž žalovaný zhodnotil žalobcem předložené písemnosti výše uvedené a konstatoval následující:

Z rozsudků Lidového soudu ze dne 11.4.2016 (*správně 11.4.2006*) a Nejvyššího soudu ze dne 21.4.2005 (*správně 25.5.2005*) předložených žalobcem nevyplývá tvrzení strany žalobce, že osoba žalobce je v nich označena v souvislosti s organizovanou drogovou trestnou činností, a zároveň je v rozsudcích uvedeno, že jmenovaný je na útěku a bude trestně stíhán po návratu do vlasti po svém zatčení. Správní orgán poukázal na nesprávnou interpretaci zástupce žalobce, kdy v obou rozsudcích (aktuálně str. 52 a 93 správního spisu) není uvedeno, že by osoba P. V. D. pobývala v zahraničí. Je zde pouze uvedeno, že je na útěku, je vyhlášeno pátrání, a poté co bude zadržen, bude proti němu vedeno řízení. Z předmětných rozsudků v žádném případě nevyplývá, že v nich uvedená osoba jménem P. V. D. je osoba totožná s osobou žalobce. Toto své tvrzení správní orgán opodstatňuje

skutečností, že ani v jednom z rozsudků nejsou u osoby jménem P. V. D. uvedeny její personálie, které by s určitostí potvrdily tvrzení žalobce, že se jedná o jeho osobu. Navíc správní orgán připomněl, že v průběhu pohovoru dne 12.7.2018 žalobce uvedl, že předmětný rozsudek získal od pana V. T. N., který pobývá v ČR, poté jej předal advokátní kanceláři. Dne 6.5.2021 v průběhu pohovoru žalobce rozdílně uvedl, že rozsudek Nejvyššího lidového soudu ze dne 25.5.2005 předala právnímu zástupci žalobce neznámá osoba a ani zástupce žalobce neprojevil ochotu doložit fotokopii kompletního rozsudku k správnímu řízení svého klienta, přičemž na základě doložených fragmentů tohoto rozsudku není možno jednoznačně vyčíst, že se jedná o žalobce.

Žalobce do správního spisu doložil „Výzvu ke vzdání se“ ze dne 29.12.2015 včetně opraveného překladu, protože součástí spisu byl její nesprávný překlad, ze kterého bylo mylně dovozováno, že obsahem tohoto dokumentu je poučení, dle kterého, pokud se žalobce dobrovolně vydá vietnamským úřadům, bude mu umožněno využít amnestii. K tomu správní orgán uvedl, že žalobce doložil dokument „Výzva k vzdání se“ a jeho překlad provedený soudním tlumočnickem jazyka vietnamského celkem třikrát. Dokument „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1.2015 a jeho překlad ze dne 20.10.2015 provedený Ing. N. V. P. doložil dne 13.2.2018. Dokument „Výzva k vzdání se“ ze dne 29.12.2015 a jeho překlad ze dne 5.5.2021 provedený Ing. S. P. doložil dne 6.5.2021 a téhož dne v průběhu pohovoru zpochybnil správnost překladu dokumentu „Výzva k vzdání se“ ze dne 29.12.2015 provedený Ing. S. P., který ten den osobně doložil do svého správního spisu s tím, že doloží správný překlad. Dne 4.6.2021 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce doložil dle jeho slov správný překlad totožného dokumentu („Výzva k vzdání se“ ze dne 29.12.2015) provedený dne 20.5.2021 Ing. N. K.. Překlady všech doložených dokumentů ke správnímu řízení dokládal žalobce či jeho právní zástupce, a tudíž museli být oba dva obeznámeni s jejich obsahy, a je tedy podivné, že žalobce doložil za účasti svého právního zástupce dne 6.5.2021 v průběhu správního úkonu překlad dokumentu a současně tento překlad zpochybnil s tím, že dodá překlad nový a správný. V překladu dokumentů „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1.2015 provedeném dne 20.10.2015 tlumočnickem Ing. N. V. P. a „Výzva k vzdání se“ ze dne 29.12.2015 provedeném dne 5.5.2021 tlumočnickem Ing. S. P., je shodně uvedeno, že se jedná o provedení amnestie strany a státu, kdy státní orgány provincie N. A. vyzývají osobu, na kterou je vydán zatýkácí příkaz, k vzdání se pro využití amnestie. V těchto překladech je dále uvedeno s menšími odchylkami, že hledaná osoba se může individuálně propustit k rodině na kauci, zastavit trestní stíhání, snížení, osvobození od trestu, každoročním snížením trestu nebo osvobození při příležitosti svátků, oslavách nového roku ... V překladu dokumentu „Výzva k vzdání se“ ze dne 29.12.2015 provedeném dne 20.5.2021 tlumočnickem Ing. N. K. P., je uvedeno, že se jedná o aplikaci humanitární politiky strany a státu, kdy státní orgány kraje N. A. vyzývají „vypátranou“ osobu k dobrovolnému vzdání se, aby mohla využít svého práva dle humanitární politiky. Následně je zde uvedeno, že po posouzení každého případu je možno předat dotyčnou osobu do výchovy své rodiny pod její záruku, je možno zastavit trestní stíhání, je možno snížit trest nebo dokonce ho nemusí vykonat, je možno dostávat snížení trestu každý rok nebo amnestii o svátcích nebo novém roku ... V závěru všech tří překladů se hovoří o tom, že státní orgány územního celku N, A, očekávají spolupráci rodiny dotyčného vedoucí k jeho vzdání se, aby mohl využít amnestii, jak je uvedeno v překladu ze dne 20.10.2015 a 5.5.2021 a jak je uvedeno v překladu ze dne 20.5.2021, aby mohl využít svého práva dle humanitární politiky. Navzdory rozdílným překladům, kdy dva tlumočníci použili v překladu slovo amnestie a třetí tlumočnick použil slovní obrat

„humanitární politika“, všechny tři překlady obsahují závěr, že hledaný může využít svého práva amnestie či humanitární politiky k tomu, aby se mohl brzy vrátit ke své rodině. Správní orgán tudíž konstatoval, že všechny tři překlady vyznívají stejně v tom smyslu, že hledaná osoba má možnost se vzdát a využít výše uvedených možností snížení trestu dle individuálního posouzení trestního případu. Není tedy zásadní, zda je v překladu uvedeno slovo amnestie či slovní spojení humanitární politika.

Dále žalovaný konstatoval, že výzvy byly adresovány osobě jménem P. V. L. a na zcela jinou adresu, konkrétně v. 7, H. L., H. N., provincie N. A., než adresu, na které žil otec žalobce. K námitce žalobce, že v předmětném dokumentu, tedy ve výzvě ze dne 29.12.2015, je chyba v čísle vsi, která ale nebrání identifikaci místa bydliště rodiny, správní orgán konstatoval, že se jedná o zcela zásadní skutečnost, od které nemůže odhlédnout i vzhledem k tomu, že tento údaj se vyskytuje i ve výzvě ze dne 1.1.2015. V textu předmětného dokumentu sice figuruje jméno žadatele, ale nelze uvedené dokumenty považovat za jednoznačný důkaz o tom, že mu ve Vietnamu hrozí ze strany policie pronásledování, a to z důvodu, že není v daných dokumentech blíže identifikován. Proto žalobcem předložené dokumenty „Výzvy k vzdání se“ datované dnem 1.1.2015 a 29.12.2015 nepotvrzují, že se jednoznačně týkají osoby žalobce, jelikož jsou adresovány rodině pana/paní P. V. L., adresa: v. 7, H. L., H. N., provincie N. A. a nikoliv na v. 9, H. L., H. N., provincie N. A., kde dle žalobcova rodného listu ze dne 9.6.2015 pobýval trvalým pobytem jeho otec P. V. L.. Správní orgán doplnil, že otec žalobce zemřel přibližně v roce 1969, což nekoresponduje ani s výpovědí žalobce, který uvedl, že výzvy jsou adresovány jeho otci, který byl hlavou rodiny. Vietnamským státním orgánům muselo být jistě známo, že otec žalobce byl v době doručení dokumentu dávno po smrti, a tudíž by bylo pravděpodobnější, že by se vietnamské úřady obrátily s výzvou na žijícího rodinného příslušníka např. na matku žalobce nebo na další jemu blízkou osobu, na jeho přítelkyni a matku jeho syna, se kterou na adrese ves 9 žalobce pobýval v době před svým odjezdem z Vietnamu. Navíc žalobcova přítelkyně s jejich společným synem pobývala na adrese v. 9, H. L., H. N., provincie N. A., až do svého odjezdu z Vietnamu v roce 2004. Pokud rodina žalobce pobývala na adrese ves 9, je podivné, že výzvy byly adresovány na ves 7.

Dne 12.7.2018 i 6.5.2021 žalobce uvedl, že ho vietnamská policie každoročně předvolává, ale výzvy přebírá jeho soused a také mu je posílá do ČR. Pokud by se tato jeho tvrzení zakládala na pravdě, jistě by ke svému správnímu řízení nedoložil od roku 2015 pouze dvě „Výzvy k vzdání se“, ale rovněž by doložil i dokument či další výzvy z dalších let svědčící o tom.

K další námitce týkající se pokročilého věku žalobce a jeho zhoršenou schopnost vybavovat si a reprodukovat události, žalovaný konstatoval, že žalobce byl poučen, že je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž svým podpisem protokolu stvrdil, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru, přičemž pohovoru byl přítomen jeho zástupce a měl možnost se ihned po skončení pohovoru, nebo i kdykoli později, vyjádřit k jeho průběhu, přičemž zástupce žalobce na místě nijak nezpochybnil odpovědi svého klienta a ani po skončení pohovoru se nijak nevyjádřil v tom směru, že by žalobce nebyl schopen na některé otázky reagovat či na některé reagoval značně zmatečně. Na doplňující otázky svého zástupce žalobce bez zjevných potíží odpověděl, stejně jako bez potíží odpovídal správnímu orgánu po celou dobu pohovoru. Žalovaný proto konstatoval, že nemá žádný důvod, aby žalobcem

doložené nekompletní listiny upřednostnil před jeho osobní výpovědí ze dne 6.5.2021 či jeho předchozích výpovědí.

Ohledně požadavku žalobce o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce od roku 2003 pobýval na území ČR nelegálně a nijak tuto situaci neřešil až do roku 2015, kdy požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to jen a pouze z důvodu, že mu hrozilo nucené vycestování z ČR. Tehdy dokonce zneužil k prokázání své totožnosti cizí doklady, konkrétně cestovní doklad a povolení k legálnímu pobytu na jméno V. V. H., které, jak uvedl v prvním azylovém řízení, našel tentýž den, kdy byl zadržen Policií ČR a bylo s ním zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění z území ČR. Přičemž žalobce ihned po svém příjezdu do ČR v roce 2003 mohl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo tak mohl učinit v momentě, kdy se dozvěděl o svých nyní předkládaných problémech s vietnamskými státními orgány kvůli drogové trestné činnosti, tedy v roce 2003 nebo 2004. Rovněž mohl legalizovat svůj zdejší pobyt po příjezdu své manželky do ČR v roce 2004, a to i jiným způsobem než podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Neobstojí ani jeho tvrzení, že tak nemohl učinit, protože neměl žádný osobní doklad, kterým by prokázal svou totožnost, protože celou dobu svého pobytu v ČR žalobce disponoval osobním dokladem, konkrétně řidičským průkazem č. X, jak uvedl v průběhu pohovoru dne 12.7.2018 a který doložil dne 6.5.2021. Rovněž tak mohl učinit v roce 2004 po příjezdu své manželky do ČR, která přivezla sebou Registrační knížku domácnosti a mohla mu osobně dosvědčit jeho totožnost. A nakonec, pokud by i v počátcích svého pobytu v ČR institut mezinárodní ochrany nevyužil, mohl si zařídit náhradní cestovní doklad. Žalobce dlouhá léta svého nelegálního pobytu v ČR nečinil žádné kroky k legalizaci svého zdejšího pobytu, ale raději zde pobýval a pracoval nelegálně, a to od konce roku 2003 do roku 2015, dokonce vědomě zneužíval cestovní doklad a povolení k legálnímu pobytu cizího člověka, čímž uváděl české orgány v omyl, což nesvědčí o jeho dobrých úmyslech vůči státu, v němž žádá o mezinárodní ochranu.

Dále žalovaný shrnul, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (nebyl členem žádné politické strany, o politické dění se nezajímal atd., viz shora), nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Takové potíže žalobce svou výpovědí vyloučil. Jediným důvodem podání žádosti je legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť zde hodlá i nadále setrvat se svou rodinou, což nezakládá relevantní důvod k udělení azylu. Žalobce je právně způsobilou osobou, je za své činy tedy plně odpovědný a měl by být tedy připraven za své jednání nést i následky.

Žalobcem předložené rozsudky vietnamských soudů i „Výzvy“ výše uvedené a citované jednoznačně nepotvrzují, že se týkají osoby žalobce či jeho otce, jelikož jsou adresovány na zcela jinou adresu než na které žil jeho otec a rovněž i žalobce před svým odjezdem z Vietnamu, když správní orgán nepochybně, že žalobce je synem pana P. V. L., který zemřel asi v roce 1969. Také bylo připomenuto, že manželka i syn žalobce absolvovali návštěvu vlasti v květnu roku 2015 zcela bez potíží, a to i při zohlednění kontaktu s tamní státní mocí, což je další indicií, že žalobci ve vlasti nehrozí žádné nebezpečí a jeho příběh je smyšlený s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku důvodů relevantních udělení

mezinárodní ochrany formou azylu. O důvěryhodnosti žalobce nesvědčí ani jeho rozdílné výroky o tom, že jeho rodina po jeho odjezdu z Vietnamu v roce 2003 již nepobývala v obci N. A. ale obratem uvedl, že jeho manželka bydlela dál na jejich trvalém pobytu. O důvěryhodnosti žalobce rovněž nevypovídá ta skutečnost, že dne 29.5.2015 nevypovídal pravdivě o tom, že ho vietnamská policie hledala a poslala mu předvolání v listopadu roku 2003, které převzala jeho manželka, což se měl dozvědět telefonicky z Vietnamu od své manželky v listopadu roku 2003 a kdy dne 6.5.2021 v průběhu pohovoru tato svá tvrzení popřel. Tehdy uvedl, že se o svém stíhání za drogovou trestnou činnost dozvěděl telefonicky od svého známého z Vietnamu, a to buď v roce 2004 či 2005. Rovněž ani skutečnosti uvedené v obou rozsudcích nekorespondují s výpověďmi žalobce. V části opisu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2005 č. 856/2005 je osoba P. V. D. uvedena v souvislosti s nákupem drog dne 20.8.2003 (aktuálně strana 98 spisového materiálu). V rozsudku Lidového soudu ze dne 11.4.2006, verdikt číslo 86/06/HS.ST, je osoba P. V. D. uvedena v souvislosti s obchody s drogami ve dnech 4.6. a 21.10.2003 (aktuálně strana 61 a 60 spisového materiálu). Žalobce uvedl v průběhu správního řízení, že byl zadržen a vyšetřován vietnamskou policií za nelegální obchod s drogami v květnu roku 2003, což dokazuje, že v obou rozsudcích uvedená osoba P. V. D. se účastnila drogové činnosti později, než byl předvolán na vietnamskou policii. Odhlédnout nelze od skutečnosti, že v části opisu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2005 č. 856/2005 je u jména P. V. D. v závorce uvedeno další jméno, a to D. N. (aktuálně strana 84 a 83 spisového materiálu), což svědčí o tom, že se nejedná o osobu žalobce i vzhledem k tomu, že neuvedl v průběhu správního řízení, že by někdy v minulosti užíval jiná jména či příjmení. Správní orgán proto nepřisoudil žádnou důkazní váhu žalobcem doloženým nekompletním a rozporuplným dokumentům, konkrétně části opisu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2005 č. 856/2005 a rozsudku Lidového soudu ze dne 11.4.2006, verdikt číslo 86/06/HS.ST, z toho důvodu, že sice jméno žalobce v tomto rozsudku figuruje, nicméně nejsou zde uvedeny další identifikace, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že se skutečně jedná o něho. Dle žalovaného osoba jménem V. D. P. uvedená v předmětných rozsudcích není totožná s osobou žalobce, což potvrzuje i skutečnost, že „Výzvy k vzdání se“ nejsou adresovány otci žalobce a tudíž nepotvrzují, že by se týkaly žalobce. Navíc „Výzvy k vzdání se“ nesvědčí ani tomu, že by osobě V. D. P. ve Vietnamu měl hrozit trest smrti i vzhledem k tomu, že výzva v předmětných dokumentech směřuje k tomu, aby se osoba v ní uvedená přihlásila u policejních orgánů za účelem využití amnestie či humanitární politiky státu k brzkému sloučení s rodinou. Na základě toho dle správního orgánu žalobcovo tvrzení o jeho trestním stíhání a odsouzení za drogovou trestnou činnost, ve kterém byly jiné osoby odsouzeny k trestu smrti, se jeví jednoznačně účelově použité s jistým cílem, vyvolat ve správním orgánu domněnku důvodů relevantních udělení azylu. Tyto důvody však v případě žalobce shledány nebyly.

K podpoře svého rozhodnutí správní orgán odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005 i na citaci části rozsudku NSS č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004, který uvádí, že „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“ Žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli legalizací prostřednictvím azylové procedury. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ust. § 12 taxativně

vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí.“ Dále žalovaný zdůraznil s odkazem na rozsudek NSS

č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005, že dle něho žalobce požádal o mezinárodní ochranu zcela účelově, a to v době, kdy mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR. O udělení mezinárodní ochrany mohl požádat ihned po svém vstupu na území ČR, pokud by jím prezentované potíže ve vlasti byly pravdivé nebo by čelil opravdovému strachu z jím prezentovaného postihu, a ne až po několikaletém nelegálním pobytu v ČR a v situaci, kdy mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR.

Správní orgán také konstatoval, že v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a také shledal, že nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, proto se azyl neuděluje. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 odst. 1-4 zákona o azylu. Stejně tak žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Žalovaný ohledně žádosti žalobce o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu uvedl, že se zabýval zejména jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, přičemž žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou osobou. Přihlédl k obsahu předložené lékařské zprávy ze dne 4.8.2021 a konstatoval, že i přes doložené zdravotní potíže (od roku 2018 pociťuje zdravotní problémy s pamětí a koncentrací), další lékařskou pomoc od r. 2018 nevyhledal a pokud tak učinil, nijak ji správnímu orgánu nedoložil. Zdravotní stav žalobce je obvyklý jeho věku, jeho zdravotní potíže lze léčit v domovském státě, není v akutním ohrožení života a jeho životní situaci nelze považovat za mimořádnou a jeho případ není případem hodným zvláštního zřetele tak, jak to vyžaduje ust. § 14 zákona o azylu, proto mu nebyl udělen. Dle žalovaného nesplňuje žalobce ani důvody k udělení doplňkové ochrany, jak požadoval, neboť neuvedl a správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správnímu orgánu je známo ze znění Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, že Vietnam patří mezi země, kde dosud trest smrti nebyl zrušen a je ukládán za „nejzávažnější trestné činy“, zahrnující hospodářskou kriminalitu včetně korupce, a nadále může být uložen za zločiny související s drogami. V roce 2015 schválilo Národní shromáždění Vietnamu snížení počtu 22 na 15 nejzávažnějších trestných činů, na něž se vztahuje trest smrti, stejně jako od něj osvobodilo podezřelé starší 75 let. Správní orgán konstatoval s ohledem na výše uvedené, že osoba jménem V. D. P. uvedená v předmětných rozsudcích není totožná s osobou žalobce, což potvrzuje i skutečnost, že „Výzvy k vzdání se“ nebyly adresovány jeho otci a tudíž mu po jeho návratu do vlasti nehrozí odsouzení a vykonání trestu smrti za drogovou trestnou činnost. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a tvrzení žalobce o jeho trestním stíhání a odsouzení za drogovou trestnou činnost, ve které byly jiné osoby odsouzeny k trestu smrti, se jeví jako účelové a nevěrohodné.

Dále bylo sděleno, že v Informaci OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam ze dne 22.4.2021, je mimo jiné uvedeno, že Vietnam je autoritářský stát, v němž vládne Komunistická strana Vietnamu. Vietnam je členem Organizace spojených národů a

přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, avšak vláda omezuje pohyb některých jedinců, obzvlášť těch, kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě. Toto však není případ žalobce, který potvrdil, že byl vyšetřován vietnamskou policií za nelegální obchod s drogami v květnu roku 2003, ale po prokázání jeho nevin v době před jeho odjezdem z vlasti v roce 2003, neměl žádné další potíže se státní vietnamskou mocí, svou vlast opustil zcela legálně, bez jakýchkoliv problémů ze strany domovských státních orgánů. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, a protože v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, proto azyl nebyl udělen.

Dle žalovaného případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na jeho zvážení, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území ČR; odmítá opustit území ČR, poněvadž zamýšlí zde zůstat se svou manželkou a synem. K tomu žalovaný uvedl, že samotné právo na společný život žalobce s jeho manželkou a zletilým synem není neudělením mu mezinárodní ochrany rozhodně popřeno, neboť tito jsou rovněž státními příslušníky Vietnamu a mohou společně pobývat v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nepochybně nemusí být výhradně území ČR. Správnímu orgánu je rovněž známo, že manželka a zletilý syn žalobce disponují povolením k trvalému pobytu v ČR, ale cizinci udělené povolení k trvalému pobytu v ČR jej nijak nezavazuje realizovat tento pobyt, pouze je mu dána možnost legálně pobývat v ČR. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS např. v rozsudku sp. zn. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011. Rodinní příslušníci žalobce, manželka a zletilý syn, se kterými tady hodlá zůstat, dosáhli na povolení k trvalému pobytu, a tedy jemu nic nestálo v cestě usilovat o legalizaci svého zdejšího pobytu jinak, než jen žádostí o udělení mezinárodní ochrany. I když každé nucené vycestování cizince do země jeho původu pro něj může znamenat újmu v soukromém životě, v případě žalobce dle přesvědčení správního orgánu tato újma na základě výše zmíněných skutečností, zcela jistě nemůže být považována za újmu nepřiměřenou. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14b odst. 1-4 zákona o azylu, když nebylo zjištěno, že by byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení, proto nebyla udělena ani žalobci.

Závěrem žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 22.12.2021** zejména popřel oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) či zákona o azylu. Dále odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce při pohovoru, shromážděné informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí, v němž se detailně vyjádřil i k nesrovnalostem ve výpovědích žalobce. Také zdůraznil, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu

správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a vyhodnotil i okolnosti sdělené žalobcem v rámci správního řízení. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto mu nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť zde má manželku a děti, se kterými tu chce zůstat. Do vlasti se odmítá vrátit, protože se obává možného trestního stíhání a následného uložení a vykonání trestu smrti za nelegální prodej drog. Také bylo uvedeno, že není v pravomoci správního orgánu posuzovat otázku, zda jmenovaný spáchal v zemi původu trestný čin a žalobce v průběhu pohovoru nijak nespecifikoval, jak vzniklo jeho údajné obvinění z drogové trestní činnosti, proč v případě svých obav o život nezůstal v Rusku a proč přes něj tranzitoval do ČR. Dle žalovaného by pro žalobce bylo po všech stránkách, jakož i psychické, vhodnější, kdyby si jako cílovou destinaci vybral zemi, která je mu zvyklostmi a dalšími parametry bližší než ČR. Dále žalovaný uvedl, že drogové trestné činy jsou napříč právními řády považovány i za „vážené zločiny“ (s ohledem na okolnosti jejich spáchání) a sám žalobce v řízení uvedl, že v zemi jeho původu mu za tento trestný čin může hrozit trest smrti (společenské škodlivosti si tak byl dobře vědom). Žalovaný připomněl, že potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a neuplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 4.11.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 22.12.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo rozhodnutí ze dne 4.11.2021 předáno osobně žalobci dne 29.11.2021 a téhož dne doručeno i datovou schránkou jeho zástupci se sdělením o předání žalobci. Soud pouze upřesňuje, že ze založených kopií ve vietnamském a českém jazyce vyplývá, že rozsudek Nejvyššího soudu je ze dne 25.5.2005 č.j. 603/HSPT a rozsudek Lidového soudu ze dne 11.4.2006 č. 86/06/HS.ST, když tyto písemnosti dle otisku razítka byly žalovanému doručeny dne 13.2.2018.
6. **Podáním ze dne 11.1.2022** zástupce žalobce žádal o nařízení ústního jednání a v **replíce ze dne 24.1.2022** žalobce setrval na podané žalobě, kterou nadále považoval za důvodnou a neztotožnil se s vyjádřením žalovaného ze dne 22.12.2021. Dle žalobce žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a napadené rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti, když nedbal svých procesních povinností dle § 3 správního řádu. Závěrem žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, žádal i náhradu nákladů řízení bez specifikace. Poté **žalovaný dne 31.1.2022** písemně sdělil, že k replíce žalobce se nad rámec vyjádření k žalobě nebude vyjadřovat.
7. **Ústního jednání dne 24.3.2022** se zúčastnili zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě a dále uvedl kromě skutečností obsažených již v žalobě, že ve stručnosti vzhledem k závažnosti projednávané věci akcentuje ty bazální argumenty, o které se žalobní návrh opírá, dále odkázal na poměrně aktuální rozsudek NSS sp. zn. 9 Azs 77/2021 z 15.7.2021, protože celým inkriminovaným rozhodnutím o žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany se jako tzv. červená nit táhne argumentace o údajné účelovosti žádosti žalobce, která opět údajně dle správního orgánu a priori

diskvalifikuje jeho žádost. Žalobce je přesvědčen, že pokud by postupoval správní orgán zákonně, řádně hodnotil důkazy v souladu s § 3 správního řádu, pak by jistě mohl dojít k jiným závěrům, taktéž u jiných forem mezinárodní ochrany, a to právě mimo jiné z důvodu vyššího věku žalobce a podmínek ve vietnamských věznicích, proto se žalobce domnívá, že rozhodnutí je nezákonné a minimálně předčasné. Zástupce žalované uvedl, že na jejich názoru nedošlo k žádné změně. Závěrem zástupce žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení, pokud správní orgán proti důkazům předložených žalobcem nepředložil žádné jiné důkazy, pak v souladu s konstantní judikaturou NSS nemůže takto a priori zpochybnit azylový příběh žalobce, neboť právě vzhledem k povaze azylového řízení je zcela zřejmé, že v žádném případě nelze požadovat po účastníku řízení, aby předložil důkazy ke svému azylovému příběhu na úrovni 100%. Zástupce žalovaného závěrem uvedl, že má za to, že se držel výtek udělených NSS v rozsudku sp. zn. 8 Azs 224/2019 ze dne 19.12.2019 a adekvátně se jim věnoval a posoudil je, proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost a náhradu nákladů neúčtoval.

8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Dle **§ 13 odst. 1-4 zákona o azylu** se týká azylu za účelem sloučení rodiny.
12. Podle **§ 14 zákona o azylu** „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
13. Dle **§ 14a odst. 1 zákona o azylu** „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Podle **§ 14a odst. 2 zákona o azylu** „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

15. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele.
16. V této věci je ze správního spisu zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu s odůvodněním zrušujícího rozsudku NSS č.j. 8 Azs 224/2019-54 ze dne 19.12.2019, a rovněž vyhodnotil i všechny zjištěné skutečnosti. Dále žalovaný vycházel při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel ze spisových materiálů k předchozím žádostem o mezinárodní ochranu č.j. OAM-92/LE-BE02-2015 a OAM-84/ZA-ZA11-2018, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22.4.2021, a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9.4.2021, přičemž veškeré uvedené informace jsou v této věci součástí spisového materiálu. Žalovaný i tak dospěl k závěru shora uvedenému, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.
17. Soud neshledal žalobu důvodnou s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti, které byly sděleny i při ústním jednání. Správní orgán v této věci za účelem zjištění skutkového stavu po podání další žádosti o mezinárodní ochranu dne 23.1.2018 provedl s žalobcem po podání žádosti pohovor dne 12.7.2018 a doplňující dne 6.5.2021 a současně podrobně zkoumal zjištěné skutečnosti. Následně ve smyslu závěrů rozsudku NSS ze dne 19.12.2019 č.j. 8 Azs 224/2019-54 v napadeném rozhodnutí velmi podrobně a obsáhle odůvodnil, z jakých důvodů ohledně žalobcem předestřených skutečností v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu a písemností jím předložených ve správním řízení, dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Obsah předložených písemností uvedených i v napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně zhodnotil, jak je patrné z velmi obsáhlého odůvodnění rozhodnutí, avšak nejednalo se o takové skutečnosti, které by byly způsobilé k vyhovění žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. S těmito závěry žalovaného se zdejší soud plně ztotožnil. Nelze ani přehlédnout, že udělit azyl v ČR osobě stíhané ve své vlasti pro nelegální obchod s heroinem by bylo zcela proti

smyslu zákona o azylu, když i dle platné právní úpravy v ČR, a nejenom v ČR, se jedná o závažnou trestnou činnost, za kterou se cizincům mimo jiné ukládá i trest vyhoštění. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že obsah předložené části rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2005 zejména vypovídá o skutečnosti ukončení života dvou lidí za jejich účast na nelegálním nakládání s drogami (viz úmrtní listy), ale nikoli o tom, že se to přímo týká žalobce.

18. Nad rámec soud podotýká, že je velmi nepravděpodobné, že by byla poskytnuta straně žalobce jenom část a nikoli celé znění předmětného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.5.2005 a bylo by s podivem, že by si zástupce žalobce nepořídil kompletní kopii pro případnou další potřebu svého klienta, ale pouze ty stránky, kde se vyskytuje příjmení žalobce bez upřesnění např. datem narození, tedy, zda se skutečně jedná o osobu žalobce. Stejně tak je otázkou, jak by mohli znát sousedé žalobce ve Vietnamu jeho adresu v ČR a zaslat mu do ČR z Vietnamu „Výzvy k vzdání se“, které u nich údajně policie pro žalobce nechala, jak je tam obvyklé dle něho, případně i jiné písemnosti, když se nepochybně ohledně zaslání písemností do ciziny nejedná o levnou záležitost s přihlédnutím k tamní životní úrovni na vesnicích. Nelze ani přehlédnout, že rozsudek smrti nebyl uložen všem pachatelům uznaným vinným ze spáchání drogové trestné činnosti, jak vyplývá z předmětných rozsudků výše uvedených a žalobce v nich nebyl nijak ztotožněn ani datem narození, aby bylo zřejmé, že se jedná o něho, což z pouhého uvedení jména nelze prokazatelně dovodit, když v každém státě se vyskytuje více osob se stejným jménem i příjmením. Totéž se týká i „Výzvy ke vzdání se“ ze dne 1.1.2015 i 29.12.2015, kdy je uvedena rodina pana a paní P. V. L. bez bližších údajů a neodpovídá ani adresa na ní uvedená, tj. ves 7, když žalobce žil i se současnou manželkou v místě ves 9B, jak uvedl i dne 6.5.2021 v doplňujícím pohovoru, přičemž je s podivem, že by předmětná výzva byla adresována jeho otci, který dle žalobce zemřel v roce 1969, a případně jeho matce, která s nimi nebydlela před jejich odjezdem z Vietnamu, protože bydlí u staršího bratra žalobce.
19. Stejně tak neobstojí argumentace žalobce, že si nemohl požádat o mezinárodní ochranu dříve, protože neměl k dispozici žádný osobní doklad, avšak po celou dobu měl k dispozici řidičský průkaz vydaný mu ve Vietnamu dne 17.5.2002, jehož kopii předložil žalovanému dne 6.5.2021 společně s Registrační knížkou domácnosti ohledně bydliště v. 9B, obec H. L., okres H. N., N. A., „Výzvou ke vzdání se“ ze dne 29.12.2015 (přeloženo dne 5.5.2021 – čl. 356 správního spisu), jeho rodným listem i rodným listem nejmladšího syna (P. V. T. nar. X). Další překlad „Výzvy ke vzdání se“ ze dne 29.12.2015 provedený dne 20.5.2021 (čl. 374-375 správního spisu) rovněž obsahuje pouze jméno shodné se jménem žalobce, ale znovu je uvedena ves 7 nikoli ves 9B, kde dle svého vyjádření žalobce ve Vietnamu bydlel, byl doručen žalovanému dne 4.6.2021.
20. Dle názoru soudu ani v dalším řízení po zrušení rozsudku zdejšího soudu ze dne 6.6.2019 a rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2019 rozsudkem NSS ze dne 19.12.2019 žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v ČR. Zdejší soud neshledal žalobcem namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které by předcházely jeho vydání a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ze dne 4.11.2021 bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Soud tedy na základě těchto rozhodných skutečností neshledal napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné, jak namítal žalobce. Stejně tak žalobce

neprokázal, že by si špatně vzpomínal na zážitky a situace, které se odehrály před více než 18 lety s ohledem na jeho věk (71 roků), což nevyplývá ani z předložené lékařské zprávy ze dne 4.8.2021.

21. Rovněž nelze přehlédnout, že pokud by žalobce opravdu pociťoval obavu z možných problémů za svou účast při nelegálním prodeji drog ve své vlasti, jistě by již vycestoval s cílem požádat o mezinárodní ochranu v prvním možném státě. V jeho případě tak tomu nebylo a ani tak neučinil v roce 2004, kdy údajně obdržel z Vietnamu informaci, že tam byl obžalován. Navíc jeho přítelkyně, nyní manželka, Vietnam opustila v roce 2004 a v případě, že by žalobce měl opravdu ve Vietnamu problémy s tamními státními orgány za nelegální obchod s drogami od roku 2003, jistě by jeho manželka byla v této věci kontaktována vietnamskými státními orgány. Současně však žalobce potvrdil v azylových řízeních, že neměl jakékoli problémy s vycestováním z vlasti v roce 2003, když v témže roce přicestoval do ČR a po celou dobu pobytu zde pobýval nelegálně a o legalizaci pobytu se nijak nesnažil. Obvinění z nelegálního prodeje drog byl žalobce ve Vietnamu zproštěn a byl i propuštěn vietnamskou policií ze zajištění dle jeho sdělení a sám také uvedl, že Vietnam opustil, neboť nabyt přesvědčení, že vietnamská společnost je nespravedlivá.
22. Dále soud podotýká, že hlavním důvodem nevyhovění žádosti žalobce není skutečnost podání žádosti o mezinárodní ochranu více jak 10 let po nelegálním příjezdu do ČR, jak se pravděpodobně domnívá žalobce. Je totiž nezbytnou povinností každého, kdo se zdržuje na území státu, v této věci v ČR, respektovat a dodržovat platné zákony. Navíc neudělení azylu neznamená pro neúspěšného žadatele okamžité opuštění území ČR, území může opustit např. i dobrovolně a odejít, samozřejmě za dodržení příslušných podmínek, do jiného státu nikoli domovského, kam ho mohou následovat i rodinní příslušníci, i když jeho manželka a nejmladší syn získali pobytové oprávnění v ČR; je tedy toliko věci žalobce, že si pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců nevyřídil v průběhu víceletého pobytu na území ČR, jak učinila jeho manželka se synem.
23. Soud v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí nenalezl nedostatky, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případ. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil. Stejně tak soud neshledal shodně s žalovaným, že by v této věci mohlo dojít např. k porušení Evropské úmluvy a Dodatkového protokolu č. 13 k této úmluvě, jak uvedl žalobce v žalobě. Žalovanému soud připomíná, že je potřeba věnovat náležitou pozornost tomu, aby se v rozhodnutí nevyskytovaly písařské chyby (např. nesprávné datum rozsudku Lidového soudu), i když nemají vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Dle názoru soudu ani v dalším řízení po vydání rozsudku NSS ze dne 19.12.2019 žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v ČR. Zdejší soud neshledal žalobcem namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které by předcházely jeho vydání a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ze dne 4.11.2021 bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci

nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu).

25. Soud tedy na základě těchto rozhodných skutečností neshledal napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné, jak namítal žalobce. Stejně tak žalobce neprokázal, že by si špatně vzpomínal na zážitky a situace, které se odehrály před více než 18 lety s ohledem na jeho věk (71 roků), což nevyplývá ani z předložené lékařské zprávy ze dne 4.8.2021.
26. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dle názoru soudu v souladu se zákonnou úpravou, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, jak uvedeno ve výroku I., a to ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná, neboť žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
27. Výrokem II. nebyla žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení přiznána, protože žalobce nebyl úspěšný a úspěšný žalovaný ji nepožadoval (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a v § 104 s.ř.s. je uvedena nepřipustnost kasační stížnosti.

Plzeň 24. března 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně